

Bariada, II, 21, 28 mar 1991

Tăcerea și uitarea — temnița adevărului

Inchin aceste rinduri domnului CORNELIU COPOSU, la împlinirea vârstei de 75 de ani (20 mai a.c.), dintre care 18 ani i-a petrecut în cumplitele închisori comuniste multilaterale dezvoltate !

Din septembrie 1944, lozincă cea mai în vogă lansată de comuniști suna : „Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus !” sau : „Ana Pauker și cu Dej au băgat spaima-n burgheji !”. Ani de-a rindul, singurele manuale de istorie citite de români erau... „Cursul scurt” de istorie a partidului comunist-bolșevic din Rusia Sovietică și „Istoria R.P.R.”, a falsificatorului Roller, inspirată din documentele de „linie” ale P.M.R. și publicate în „Scinteia”, „Lupta de clasă” ș.a.

În 1969, când perfidul Ceaușescu s-a hotărât să confiste și trecutul istoric al României moderne, în scopul consolidării propriei dictaturi, personalitățile care contribuiseră hotărâtor la înfăptuirea Marii Uniri din 1918, dispăruseră. Puțini avuseseră parte de o moarte naturală. Mulți decimați în temnițele comuniste. Cei câțiva supraviețuitori, „eliberați”, din pușcării sau deportări, fuseseră despuiați, succesiv, de libertate, de cămin, de profesie, deseori de familie, trăind sărăciii, nedreptățiți și uitați. Li s-a cerut să-și depene amintirile unioniste. Incredințate tiparului, ele au fost „ajustate”, golite de fiorul autenticității, și, mai ales, despuiate de „nume”...

În 1969, când pseudo-eroul de la Scornicești a simulat admiterea unui parțial adevăr istoric despre insurecția din august '44, adevărații făptuitori — regele, liderii partidelor democratice, cadrele superioare ale armatei — erau fie în exil forțat, fie lichidați în pușcării, după procesele înscenate pe tipicul comunist, fie reduși la tăcere supravegheată din umbră, fie cu demnitatea frântă, „colaborând” cu propriii tortionari. Adevăr și minciună, merite reale și născociri mereu „actualizate”, afirmații corajoase și explicații diver-

Ant. scris pti. rev. „Rezistența” (A.F.D.A.P.)
Secș din sumar de Octav Rădulescu,
Publicat... la Bariada.

...terate au înlocuit interogatoriul, et
letristica, cinematografia și teatrul (să
nu se uite producția despre „decentul
obsedant”!) până la saturatie, încât
nu s-a mai crezut în nimic. Din toate,
istoria României între 1910—1989 apare
ca un secol dominat de „pete albe”, a-
semănător secolelor năvălirilor barba-
re: Unire fără unioniști; Regat fără
regi; Reforme fără conținut; Partii-
de fără lideri sau lideri fără partide;
Revoluția autentică — cea din 1918 —
1923 — minimalizată; Pseudo-revolu-
țiile de import — cea socialist comunis-
tă — preamărită; genocidul uman, e-
conomic, social, spiritual din cei 45 de
ani de dictatură comunistă, prezentat
ca „epocă de aur” în evoluția societății
românești.

În decembrie 1989, partidul comunist,
ceaușismul, dictatura și întregul me-
canism de dominație totalitaristă se
prăbușeau, ca regim. Alăturându-se ti-
nerețului eroic din Timișoara, Bucu-
rești, Brașov, Sibiu, Cluj, Constanța,
Brăila, Craiova... cu fapta sau cu gîn-
dui solidarității în simțire, anumiți
„bătrîni” au trăit miracolul reînvierii-
rii (poate, chiar, al reînvierii!), pe care
doar speranța în ADEVĂR și DREP-
TATE le poate săvîrși. Ei sînt „foști de-
ținuți politici”, iar asociația lor poartă
sigla A.F.D.P.R. I-am văzut, I-am as-
cultat, I-am crezut. Ei sînt arhiva vie
a rezistenței și a demnității românești
în deceniile cînd România a fost o mare
temniță comunistă!

De la aceștia, de la victimele „tero-
rului roșii” (supraviețuitorii închisorilor
din Sighet, Aiud, Poarta Albă, Dealul
Mărușului, Jilava, Pitești ș.a.) se va pu-
tea reconstitui memoria cutremurătoru-
lui coșmar comunist. Ar fi de nelertat
să fie „omorîți” a doua oară, refuzîn-
du-li-se dreptul la justiție și reparație
morală. Să demascăm repunerea în cir-
cultul propagandistic a calomniilor și
înscenărilor prin care și-au pierdut, în
tinerețe, libertatea. Să-i ascultăm. Să-i
rugăm să ne lerte pentru nesolidaritate
și uitare. Să-i ajutăm la declanșarea
adevărului, moralului, necesarului pro-
ces al comunismului.

Dacă nu ACUM, atunci CÎND?

Dacă nu NOI, atunci CINE?

LIVIA DANDARA

Dr. în istorie